

ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ

Մոռնալ ինչպե՛ս քեզ՝ նոյնիսկ երբ տարիներ վերջ հիմա՝
Ա՛յ կ'աղօտի օրէ օր դէմքիդ պատկերը յստակ,
Կը տրտմի կանչն ալեւոր զանգակներուդ հեռակայ,
Եւ անբոյր՝ ծուխն է խունկին, բուրվառններուդ հեւքին տակ:

Մոռնալ խորհուրդը ինչպե՛ս տաճարներուդ սրբազան,
Որոնց լոյսին մէջ զուարթ իմ մանկութիւնն առաւ թեւ,
Եւ ճամբաներդ որոնք դարերու հետքն ունին արդ,
Գողգոթայէն երկարող՝ յարութեան յոյսը մինչեւ:

Երուսաղէմ, հոգւոյս մէջ տակաւին շունչն է ծփուն՝
Քու փարերուն ու հողին եւ ջուրերուն՝ որոնց վրայ,
Գերագոյն Սէրն աշխարհի դըրաւ դրոշմն իր անհուն:

Երուսաղէմ, մարդկային խիղճին վկան մեծագոյն,
Ժամանակին դէմ բացուող խորունկ վէրքի մը նման,
Ուրկէ արիւնն Յիսուսի կը կաթկըթի դեռ՝ անձայն:

ՎԱՀՐԱՄ ՄԱՎԵԱՆ